

РЕШЕНИЕ

№ 12463

гр. София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 03.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **11147** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. А. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ю.- САК, [населено място] [улица], вх.Б, ет. 4, офис 12, тел. , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24 -4332-005181/09. 09.2024г., издадена от полицейски инспектор при Отдел Пътна полиция -СДВР, с която на жалбоподателя К. на основание чл. 171, т.2а,б.А от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) –прекратяване регистрацията на МПС за 6 (шест) месеца.

Според жалбоподателя оспорената заповед е незаконосъобразна, постановена в нарушение на процесуалните правила, тежестта на ПАМ не съответства на целта на закона и с мярката сериозно се нарушавало правото на жалбоподателя за свободно придвижване. Иска се отмяна на ПАМ и се заявява претенция за присъждане на разноските по делото.

Жалбоподателят - В. А. К., редовно и своевременно уведомена, се представлява от адв.Г., преупълномощен от адв.Ю. (пълномощно- л.12), който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по изложените в същата аргументи.Акцентира на това, че оспорващата К. не е давала съгласие и не е предоставяла въпросното МПС на неправопособния водач, поради което не следва да търпи негативните последици от

ПАМ. Иска се отмяна на оспорената заповед и се заявява претенция за присъждане на разносните по делото по представен списък по чл. 80 от ГПК вр.чл. 144 от АПК.

Ответникът по жалбата- полицейски инспектор при Отдел Пътна полиция СДВР, редовно призован не изпраща представител. От ответника, чрез юрк.П., с представено пълномощно, са постъпили писмени бележки в която се изразява становище, че ПАМ е законосъобразно наложена, както и се заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните намира за установено следното от фактическа страна:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 09. 09.2024г. в 21,30 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], лицето С. Б. Ш., без да е правоспособен водач, е управлявало л.а. С. с рег. [рег.номер на МПС] , което МПС е собственост на жалбоподателя В. К..

На водача С. Б. Ш. е бил съставен АУАН (приложен) за нарушение по чл. 150 от ЗДвП- затова, че на посочените по- горе време и място е управлявал - л.а. С. с рег. [рег.номер на МПС] , без да е правоспособен водач; за нарушения по чл. 174 ал.3 пр.1 и пр.2 от ЗДвП- затова, че отказал да бъде тестван за установяване на употреба на алкохол, както и за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози; за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП- затова, че не контролирал МПС, което управлявал, като реализирал ПТП (блъснал се в стълб).

На основание чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП, административният орган - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ -СДВР е приложил принудителна административна мярка на оспорващата, като е издал оспорената заповед – предмет на настоящото съдебно производство. В заповедта е посочено, че ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП се налага на оспорващата, която в качеството ѝ на собственик на МПС - л.а. С. с рег. [рег.номер на МПС] , е допуснала същото да бъде управлявано от неправопособния водач, а именно от С. Ш. (който не притежавал СУМПС).

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства и допълнително представените.

По делото в с.з. от 06.03.2025г. е разпитан свидетелят А. В. А., който потвърждава, че автомобилът е бил управляван от „С.“- приятелят на оспорващата. Посочва, още, че жалбоподателката- „, започна да се кара на С.. Той няма книжка“; че след ПТП – „...Полицайте... накараха К. да премести колата, защото С. е неправопособен водач. Тя паркира колата там. След това полицаите извикаха С. до патрулката...“. Показанията в коментираната част са относими към спора и са достоверни, като кореспондиращи с останалата ценена доказателствена съвкупност , поради което се ползват от съда за изводите по фактите. На следващо място свидетелят А. заявява – „, К. не му е давала ключовете, но нямам идея къде са били, не съм видял лично“. Свидателят е присъствал на инцидента и е разговарял с оспорващата, когато нейният приятел е предприел управлението на автомобила. Свидателят обаче не може да посочи дали преди това „, ключовете“ не са предоставени от оспорващата на нейният приятел, не знае къде са били, как са взети, не е видял „, лично“. С тези уточнения се кредитират показанията и в тази им част.

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения

административен акт на основание чл.168, ал.1, във връзка с чл.146 от АПК съдът направи следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно– производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР, в която областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07. 07.2023г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 – служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Приложена е и заповед от 28.11.2019г. на Директора на СДВР, видно от която издателят на ЗППАМ заема длъжността полицейски инспектор при Отдел Пътна полиция –СДВР. С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички изискуеми, съгласно чл.59, ал.2 от АПК, реквизити, в т.ч фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно-релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл.171, т. 2 а, буква „а“ от ЗДвП.

Налагането на ПАМ по ЗДвП е специално производство, отделно и независимо от търсенето и реализирането на административно-наказателната отговорност.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, независимо, че тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН). Съгласно посочената като правно основание за прилагане на процесната ПАМ разпоредба на чл. 171, т. 2а, буква „а“ от ЗДвП, за срок от 6 месеца до една година, се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В това отношение, между страните не е спорно, че собственик на МПС е оспорващата. По делото е приложена и справка „АИС-КАТ- Регистрация“, видно от която автомобилът С. с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на оспорващата.

Констатирано е, и не се спори, че водачът Ш. е управлявал МПС без да притежава правоспособност. Съответно е управлявал МПС в нарушение на правилата на чл. 150 от ЗДвП, изразяващо се в управление на пътно-превозно средство от водач, който няма правоспособност. За налагането на ПАМ от вида на процесната е достатъчно да бъде установено, че МПС, съотнесено към конкретните факти по делото, е управлявано от водач, който не е правоспособен. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. Специално по делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразената в АУАН констатация, че водачът е нямал правоспособност и е управлявал МПС в нарушение на правилата на чл. 150 от ЗДвП.

При това положение е било налице фактическото основание за издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП " прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП е длъжен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП в приложимата редакция за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които относима в конкретния случай е - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на „собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице“, което не е правоспособен водач. Адресат на мярката по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично визирано в правната норма - субектът, по отношение на който, законодателят изрично е посочил, че може да се прилага предвидената в разпоредбата ПАМ и това е собственикът на МПС - в случая оспорващата.

Неоснователно се счита, че оспорващата не е давала съгласие по предоставяне на въпросното МПС на неправоподобния водач/ нейният приятел/ и затова не следва да търпи негативните последици от ПАМ. Освен посоченото по – горе относно показанията на свидетеля А. следва да се отбележи, че ПАМ е ИАА и не съставлява административно наказание, като субективното отношение на собственика на превозното средство не е елемент от фактическия състав. Без значение за прилагането на тази мярка е субективното отношение, респ. добросъвестността на собственика към извършеното, от неправоподобното лице, което управлява неговото МПС, деяние, а нормата е приложима дори и в случай на ползването на съответното превозно средство без знанието от страна на собственика му.

В РЕШЕНИЕ № 9667 ОТ 24.06.2019 Г. НА ВАС ПО АДМ. Д. № 12939/2018 Г., VII О. се посочва – „...Следователно са изпълнени материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.... В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице, изпълнено е изискването

моторното превозно средство да е управлявано от лице, чието свидетелството за управление е временно отнето. Субективното отношение на собственика на превозното средство не е елемент от фактическия състав“.

В РЕШЕНИЕ № 2235 ОТ 15.02.2019 Г. НА ВАС ПО АДМ. Д. № 10387/2018 Г., VIII О., се посочва – „...Неоснователно е твърдението, че на касатора не може да бъде приложена принудителна мярка, тъй като друго лице е предоставило автомобилът му на нередовен водач. В тази хипотеза законът предвижда налагане на ПАМ спрямо собственика на моторното превозно средство...“.

В РЕШЕНИЕ № 1235 ОТ 30.01.2019 Г. НА ВАС ПО АДМ. Д. № 10192/2018 Г., VIII о. се застъпва тезата: „...Правилно АС е приел, че посочената от административния орган правна норма на чл. 171, т. 2 а, б. "а" от ЗДвП регламентира налагането на ПАМ на собственика на МПС, което е управлявано от неправомерно лице. В случая е било безспорно и е доказано посоченото обстоятелство. Обосновано и законосъобразно съдът е приел, че дали касатора-собственик е адресат на съставения АУАН е без правно значение. Действително, приложимата правна уредба не обвързва принудителната мярка с установяване на вина на собственика, поради което без правно значение са обстоятелствата дали жалбоподателката лично е предоставила управлението на собственото си МПС, дали това е направено от друго лице и дали тя е знаела за това. Законът допуска засягане на правата ѝ с оглед постигане на целта, регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 от ЗДвП - опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения“.

На поредно място, органът е упражнил предоставените му правомощия в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

С оглед гореизложеното, според настоящия съдебен състав, оспорената ЗППАМ е правилна и законосъобразна и като такава следва да бъде потвърдена. Подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР (юридическото лице, в чиято структура е ответникът) юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24, изр. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София -град, III отделение, 81-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ю.- САК, [населено място] [улица], вх.Б, ет. 4, офис 12, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24 -4332-005181/09. 09.2024г., издадена от полицейски инспектор при Отдел Пътна полиция -СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.2а,б.А от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) –прекратяване регистрацията на МПС за 6 (шест) месеца.

ОСЪЖДА В. А. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните

работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: